

IN PACE IN DIPSUM

DOFMIAM ET REQUESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET VIRTUS NUNQ. ALTARIA

XIV. ÉVF. 1913. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó eisején.

Stephanicum nyomda r. t.

VIRGO IHSUM, QUEM GENI

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPLULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ECCE PAVIS ANGELOREM FACTUS CIBUS VIATORUM PERE PAVIS TRIDOREM

Rózsafüzér és kegytárgy-ipar.

Készít és szállít rózsafüzért, érmet, skapularét, szobrot és mindennemű kegytárgyat, valamint bármilyen vallásos képpel ellátott ékszert stb.

Nagykászon, Csikmegye.

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újzestből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

==== Cím: =====

RÓZSAFÜZÉRIIPAR, KALOCSA.

ÖRÖKIÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Babura László*: Gondviselés. — *Dr. Walter Gyula*: Megnyitóbeszéd. — *y*: Az Oltériszentség naponkinti látogatásának társulata. — *Dr. T. J.*: Szentóra. — *Lukácsy István*: Tanulságos kép. — *Dr. Bilczewski J.* érsek: Az élet kenyere. — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. Az áldozás gyógyít és erősít. — A gyakori áldozás Keleten. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*: Az eucharisztikus Gyermekszövetség kitüntetése. — Lesz-e boldog újévünk? — Jézus szeretete a gyermekek iránt. — Feslő bimbók — Karscsi, az Úr Jézus buzgó gyermeke. — Röptében a nagyvilág körül — Irodalom — Egyesületi élet.

GONDVISELÉS

ISTEN KEGYELMÉBŐL új évbe léptünk. Az élet útján, a mulandóság ösvényén, mely az örökkévalóságba vezet, újból határköhöz értünk, mértföldjelzőhöz, melyen az 1913-as szám olvasható. Gyorsan, sokaknak szinte észrevétlenül mult el a letűnt esztendő. Bánattal és örömmel volt telve és mindegyikünknek jutott ebből is, abból is. Sirtünk bánat-, de örömkönnyekeket is. Otven millió élet fakadt, rügyezett az emberiség törzsén, de körülbelül ugyanannyi levőle, gyümölcse, ága törött is le róla. Bölcsőket faragtak és — koporsókat készítettek. Pólyákat himeztek és — szemfödőket szőttek. Törekvések és sikerek, vágyak és csalódások jelzik életünk mult évi útját. Így jutottunk az új év küszöbéhez. Félve és aggódva léptük át. Vajjon mit rejt számunkra az új év? Fájdalmat-e vagy örömet? Felmagasztaltatást-e avagy megaláztatást? Ki tudná megmondani? Ki tolhatja félre azt a sűrű fátyolt, mellyel az irgalmas Isten a jövőt szemünk elől rejtette!

De bármit rejtjen is számunkra a jövő, bármily bizonytalan is annak kialakulása, egy föltétlenül bizonyos és ez az, hogy örkődik fölötünk egy végtelenül szerető, szerető gondunkat viselő Isten, aki mindenhatóságával tud, végtelen irgalmasságával akar is rajtunk segíteni.

Van isteni Gondviselés! Mi sem mutatja ezt oly meggyőzően, mint megváltásunk története. A paradicsomi boldog emberből — sűrő ember lett a bűn elkövetése után, kinek arca verejtékével kelle a mostoha anyaföldet öntöznie, hogy azután fájdalmat arasson. Nagyot változott az ember, nagyot az őt környező természet; csak egy nem változott: a gond-

viselő Isten! A bűnös embert sem taszította el magától, hanem végtelen könyörületességében nagylelkűen gondját viselte azután is. Sőt mondhatjuk: a teremtés összes javainál nagyobb jóval ajándékozta meg az embert, midőn Megváltót ígért neki! Ez irgalmas ígélet életető forrása medret tört magának az emberiségben s egyre nagyobb folyamhá növekedett, folyamhá, amely életető vizeivel az egész világot öntözte a századokon át egészen addig a titokzatos éjszakáig, melyen angyali ének hirdette a bethlehemi istálló fölött amaz ígélet irgalmas teljesedését. Aki kételkedik az isteni Gondviselésben, az lapozza csak végig a Szentírást, az emberiség eme legrégebb történetét. Meg fogja belőle ismerni azt a végtelen gonddal, szeretettel üdvünk, boldogságunk fölött örökös Istent. Látni fogja és bámulni az isteni nagylelkűségnek ama csodáit, melyek a messiási ígélet megvalósulása érdekében történtek. Feléje fog hangzan ama különben néma lapokról a bűn árnyékában sinylődő emberiség epedő vágyakozása a Megváltó után, de hallani fogja az irgalmas Istennek szavát is, mellyel vigasztalta, biztatta a siránkozó embert és a megváltás útját előkészítette.

Kérdem, nem isteni Gondviselés-e ez? Kényszerítve volt-e a fölséges Isten, a legfőbb Úr, hogy bűnös teremtményét, hűtlen szolgáját megváltsa? Ó nem és ezerszer nem! Isten a legfőbb Úr és nincs fölötte más! Ha tehát mégis elhatározta, hogy megvált minket s ha ez irgalmas gondolatát századokon át mindjobban kialakította, ha megvalósulását mindjobban előkészítette, akkor ez napnál világosabb bizonyítéka az ő isteni Gondviselésének, mellyel fölöttünk örökös.

De nemcsak az ószövetség tesz tanúságot e vigasztaló igazságról. Alig is van valami, amit Krisztus Urunk is annyiszor említene, mint ez igazságot. Ne aggódjatok élettetekről, mit egyetek, se testetekről, mibe öltözzetek... Tekintsetek az ég madaraira!... a ti mennyei Atyátok táplálja őket. Vajjon nem vagytok-e ti azoknál sokkal becseesebbek?... Nézzétek a mező liliomait... Salamon minden dicsőségében sem volt úgy felöltözve, mint ezeknek egyike... Ne aggódjatok tehát! (Máté 6, 25—31.)

Mily édesen jóleső beszéd ez nekünk, kivált ha meggondoljuk, hogy Annak ajkairól hangzik felénk, aki mint Isten sem nem csalatkozhatik, sem nem csalhat. A kislelkűen kétkedőre rácáfol az egyház története is. Nem volt még társaság, eszme, tan e földön, mely annyi üldöztetésnek lett volna kitéve, mint a Krisztus tana, alapítása, egyháza. Péter szikláját állandóan csapkodják a gyűlölet piszkos hullámai, de az egyház rendületlenül áll, mert gondját viseli az a nagylelkű Krisztus, aki mondta: *Én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig.* (Máté 28, 20.) De rájuk cáfol saját élettörténetük is. Mert mindenkinek életében voltak fájdalmak és megpróbáltatások, voltak szomorú napok, amikor beborult

fölöttük. De mult az idő s Isten segítségére sietett szorongatott gyermekeinek. Szétfoszlottak a sötét felhők s az isteni segítség aranyos sugarai törtek át rajtuk, hogy a megnyugvás és remény, a kitartás és bizalom éltető érzelmeit lopják be lelkükbe addig is, míg a szomorúság oka teljesen megszűnt.

S mindennél meggyőzőbb és megnyugtatóbb az, hogy a mi édes Üdvözítőnk állandóan közöttünk van a mi oltárainkon. Az ő szeretetének nem volt elég a rólunk való gondviselését saját vérével megpecsételni, ő itt akart maradni közöttünk szüntelenül, hogy közel érjük, ha baj ér, ha megpróbáltatás szakad reánk. Felütötte frigsátorát a mi oltárainkon, hogy hozzá fussunk minden ügyünkben-bajunkban.

Legyen azért az új esztendőben az Úr Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben egész életünknek gócpontja, éltető forrása. Ot követve — el nem tévedünk! Ot szeretve — el nem veszünk! Benne bizva — nem csalódunk! Így boldog lesz ez az új esztendő is!

Dr. Babura László.

❧ Megnyitó beszéd ❧

Az esztergomi Oltáregylet november 10-én tartott közgyűlésén mondotta *dr. Walter Gyula*.

GLÉNK EMLÉKEZETÉBEN élnek még mindnyájunknak azok a rendkívül fényes ünnepek, amelyeknek f. é. szeptember hó 12—15. napjain a XXIII. eucharisztikus kongresszus alkalmából Bécs városa volt joggal irigyelhető színhelye.

Nagyszerűek, lélekemelőek, megragadók voltak eddigelé mindazon hasonló kongresszusok, amelyek a közelmúlt évtizedek folyamán Franciaországban, Belgiumban, Németországban, Angolországban, Spanyolhonban, Amerikában lőnek rendezve. Mindannyinak nemzetközi jellege volt. Odasereglettek nemcsak az illető országok hívei, hanem más államok és birodalmak lakói is, hogy összeforva szívben és lélekben, minél fényesebb tanuságát szolgáltatassák azon imádnak, szeretetnek és hódolatnak, amellyel a legfelségesebb Oltáriszentség előtt meghajolni legfőbb kötelességünknek, nemes büszkeségünknek tekintik.

Messzire túlszárnyalta azonban valamennyit — úgy a jelenlevők számára, mint az ünnepek fényére és a megnyilatkozott áhitatra nézve — az a valóban *világkongresszus*, amely Bécs nagynevezetességű történeti eseményeinek láncolatában is minden időn keresztül a legelső helyet fogja elfoglalni.

Megvalósult a szó legszorosabb értelmében az a remény, amelynek

Scapinelli nuncius adott kifejezést, midőn a kongresszus érdekében az osztrák és magyar püspöki karhoz intézett körlevelében írta: «Meg vagyok győződve, hogy Őfelségének és az uralkodó háznak, valamint az egész világ papságának és hiveinek részvéte oly jelentőséget és fényt fog a kongresszusnak kölcsönözni, amely azt még nevezetesebbé fogja varázsolni, mint aminők az előzők voltak».

Hasonló értelemben hangoztatta megnyitó beszédében *Heylen* namüri püspök, az eucharisztikus kongresszusok állandó bizottságának elnöke: «Néhány év óta — úgymond — oly alakulást tüntetnek föl az eucharisztikus kongresszusok és főleg a legutóbbiak London, Köln, Montreal és Madrid falai között oly fényesek voltak, hogy azt kellett gondolnunk, lehetetlen lesz még magasabbra emelkedni, sőt elég nehéz föladat lesz, azok színvonalán megmaradni. Nagy örömmel kell azonban megvallanom, hogy — csalódtunk. A jelen kongresszus fényre és hiszem eredményeire nézve is felülmulja az előbbieket».

Szerény számítással kétszázezerre becsülik a jelenvoltak számát. Soraikban a világ minden tájékáról, keletről és nyugatról, északról és délről a legfőbb egyházi és világi méltóságok, a tudomány és művészet legkitűnőbb képviselői, különféle rendű és rangú polgárok, iparosok, kereskedők, földművelők, munkások, öregek és ifjak, nők és férfiak tömörültek össze.

A nemzetiség, a nyelv, az életállapot, a társadalmi helyzet, a szokások különfélesége hatalmas válaszfalakat emelt a jelenlevők ezrei között. Egybeolvasztotta azonban mindnyájukat a hitnek az az ereje, amely kebleiket uralta. Gondolkozásukat, érzéseiket, egész valójukat áthatotta.

Összeforrasztotta lelkeiket a közös elhatározás és törekvés, hogy ünnepélyes, bátor és nyílt vallomást tegyenek vallásos meggyőződésükről, amelyet Krisztus Urunknak valóságos és lényegi jelenlétéről az Oltáriszentségben táplálnak és azt azon kimeríthetlen forrásnak tekintik, amelyből az éles súlyos küzdelmeinek megvívásához szükséges kegyelmek, áldások csörgedeznek. Eltűntetett minden különbséget az az epedő vágy, hogy egymás áhitatán és példáján felbuzdulva, minél hathatósabb imákat röptsenek az eget hatalmas Urához azon erő, kitartás és állhatatosság kieséseért, amely multhatatlanul megkiváncsít ahhoz, hogy a földi lét mindennemű változásai és megpróbáltatásai között hűségesen ragaszkodjunk a hit magasztos igazságaihoz és azok legyenek úgy a magán-, mint a nyilvános életben gondolataink, szavaink és cselekedeteink irányító elvei, vezérlő kalauzai.

Nem mindenkinek jutott osztályrészül az az öröm és szerencse, hogy tanúja lehessen a kongresszus fényes lefolyásának és közvetlenül érezhesse azokat a maradandó hatású benyomásokat, amelyeket a lelkes hangulat és bensőséges áhitat a jelenvoltakra gyakorolt.

Maguk a kongresszus kimagasló mozzanatairól szárnyra kelt hírek is elégségesek azonban arra, hogy élénk visszhangot keltsenek a földkerekség legtávolabbi pontjain élő katolikusok szíveiben is.

Kell, hogy ápolják azt a hitet, növeljék azt a szeretetet, fokozzák azt a bizalmat, amely az Oltáriszentségben rejlő isteni Üdvözítő számolyánál keres az élet nehézségei, csalódásai, keserűségei és szenvedései között segítséget, megnyugvást, oltalmat. Kell, hogy minél mélyebben vessék emlékeztünkbe Krisztus Urunk azon bátorító és vigasztaló szavait: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok, én megenyhítek titeket».

Tápot kell nyújtaniok annak a meggyőződésnek, hogy valamint a csillagok annál fényesebben ragyognak, minél sötétebb az éj: akként löveli az Úr szeretete és irgalma is annál gazdagabban lelkeinkbe erősítő és vigasztaló kegyelmeit, minél komorabbak a szenvedések és fájdalmak azon felhői, amelyek létünk egén időnként föltornyosulnak és azt homályba burkolják.

A legfelségesebb Oltáriszentség, m. t. közgyűlés, hitünknek ez a mélységes titka, istentiszteletünknek középpontja, kimeríthetlen bányája azoknak a kincseknek, amelyek árán az élet legfőbb javait, a lelkiismeret nyugalma és a szív békéjét vásárolhatjuk meg. Tárháza azoknak a fegyvereknek, amelyek kitartó használata diadalokat biztosít azon veszélyes ellenségek fölött, amelyek a kielégítést nem ismerő vágyak, hajlamok és szenvedélyek leple alatt ostromolnak. Az Oltáriszentségből gyöngyöznek azok a varázsos balszamecseppek, amelyek behegeszlik a sebeket, amelyeket a kísértések és csábítások ejtenek a lelkeken.

Viruljon azért állandóan egyletünk körében az a lelkes tisztelet, gyermeki szeretet és foglalkozni nem tudó hála az Oltáriszentség iránt, amely oly sűrűen irányítja a m. t. tagok lépéseit az Úr asztala felé.

Ezen forró óhaj kifejezése mellett meleg köszönetemet nyilvánítom mindenekelőtt az elnöknő ő nagyságának odaadó buzgólkodásaért. Köszönettel adózom ő nagyságaiknak, akik más tisztségeket viselni és az egyesület érdekében fáradozni méltóztatnak. Hálás köszönetem adóját róvom le *Breyer* István p. kamarás úrnak fáradhatlan tevékenységeért, amelyet egyletünk körében kifejtteni kegyeskedik.

Még egy szomorú kötelességet kell teljesítenem. *Bleszl* Ferencné, aki éveken keresztül különféle tisztségeket viselt egyletünkben, hosszú szenvedések után, néhány hó előtt, mindnyájunk őszinte sajnálatára, az örökkévalóságba költözött. Azt hiszem a m. t. közgyűlés érületének adok élő kifejezést és helyesléssel találkozom, ha indítványozom, hogy emléke a jegyzőkönyvben megörökíttessék.

Őszinte köszönetet mondván a m. tagoknak, hogy ily nagy számban megjelenni és közgyűlésünk ünnepélyességét emelni sziveskedtek, mély tisztelettel üdvözlöm a m. t. közgyűlést és azt megnyitottnak nyilvánítom.

Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulata.

AZ ÚR JÉZUS annyira szerette az embereket, hogy mielőtt földi pályáját befejezte volna, megalapította a legméltóságosabb Oltáriszentséget, melyben istenségével és emberségével jelen van. Így oldotta meg azt a nagy kérdést: miképp maradhatna övével a világ végeig? Ő közöttünk áll, ő templomainkban van a kenyér színe alatt az oltárszekrényben, ő imádkozik érettünk szakadatlanul mennyei Atyjához, kiengeszteli őt bűneinkért s megakadályozza, hogy igazságos karjával minket sujtson. Ő úgy van ott az oltárszekrényben, mint legnemesebb közbenjárónk, legjobb atyánk, édes testvérünk s lelkünk jegyese. Ő folytonosan hívogat minket kegyelmeivel s szüntelen azt mondogatja: «Jöjjetek hozzám mindnyájan!»

S mit látunk? Hogy kevesen értik meg az ő szavát. Kevesen látogatják meg s bizony elég ritkán a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Pedig Ő azt szeretné, ha sokszor, naponkint fölkeresnék őt, mert öröme belik az emberek fiai között lenni, mert bőséges kegyelmeket akar osztogatni mindazoknak, kik eljönnek hozzá, hogy kifejezzék előtte hitüket, szeretetüket, imáadásukat, hódolatukat.

Ezért alapított az egyház egy társulatot: «Az Oltáriszentség naponkinti látogatásának társulat»-át, hogy az édes Üdvözítő óhajának eleget tegyen, másrészt, hogy a szenvedő emberiséget a kegyelmek forrásához vezesse. Ezen társulat először Turinban lett szervezve Ricardi püspök vezetése alatt. Azóta számtalan testvéregyesület csatlakozott a turini anyatársulathoz. Így Olaszországban, Franciaországban, Hollandiában és Belgiumban, hol a tagok száma már a 100 ezret is meghaladta. Legújabbban Magyarországra is bevezették e társulatot és pedig Budapesten az Örökimádás-templomában.

Most lássuk a társulat rövid ismertetését: A társulat célja az Oltáriszentségben valóságosan jelenlevő Úr Jézus iránt a hitet az emberi társadalom minden osztályában feléleszteni, az áhitat és szeretet bizonyítékait iránta mindenütt gyarapítani és imálandó Szívének elégtételt szolgáltatni ellene elkövetett sokszoros tiszteletlenségekért és bántalmakért, szentségtörésekért és szidalmakért, valamint elhagyatottságáért.

Aki a társulat tagja akar lenni, annak csak a következő két feltételt kell megtartani: először be kell iratnia magát a társulat törzskönyvébe, (Budapest, IX., Ullői-út 77.) másodsor naponkint egyszer meglátogatni az Oltáriszentséget. Minden tagnak tetszésétől függ, hogy meddig tart a látogatás és milyen imádságokat végez. A legrövidebb látogatás is elég-

seges ezen kötelesség teljesítésére. Ha az emberek minden nap meglátogatnák az Oltáriszentséget, úgy csakhamar látogatói lennének a naponkinti szentmisének is s csakhamar csatlakoznának a gyakori áldozókhoz. Azért mondotta X. Pius pápa, hogy a mindennapi szentséglátogatás gyökere az összes eucharisztikus ájtatosságnak.

A társulat tagjai igen sok teljes és nem teljes búcsut nyerhetnek, azonkívül haláluk után az oltárkiváltságban részesülnek, vagyis az értük mondott szentmisével teljes búcsu jár.

A tagoknak még a következők ajánlatnak: a lelki áldozás, a templomok felszereléséhez való hozzájárulás, az Oltáriszentség tiszteletének terjesztése, az Oltáregyesületbe való belépés, a szentmísehallgatásra, a szentségekhez való járulásra, az Oltáriszentség látogatására való buzgókodás. Ezek bár nem kötelességek a társulatban, de mint jócselekedetek ajánlatnak.

Ezen, oly könnyű kötelességből álló, társulat hivatva lesz édes hazánkban is az Oltáriszentség tiszteletet nagy mértékben terjeszteni s alapját megvetni a mindennapi szentmísehallgatásnak s a gyakori szentáldozásnak. Kívánatos volna, hogy minél többen lépjenek a társulatba s így az Eucharisztia kultuszának útját egyengetnék. Ahol oltáregyesületek vannak, ott ez igen könnyen megy, mert a tagoknak ilyen társulat iránt van már finomabb érzékük s ama buzgalmuk, hogy minél többször társaloghassanak az édes Udvözítővel.

Az a szeretet, mely az eucharisztikus Úr Jézus iránt szivünkben lángol, oda visz majd minket gyakran a szentségház elé s arra indít, hogy másokat is oda vezessünk — a főnti társulat kapcsán — az élet és kegyelem kútforrásához. —y.

Szentóra

AZ OLTÁREGYESÜLETI ájtatosságok gyöngye: a *szentóra*. Többször megtörténik, hogy vidéki buzgó oltáregyesületi igazgatók érdeklődnek az iránt, hogy miképen kell a szentórát megtartani. Épen azért szándékunk egy-két kidolgozott szentórát közölni; előbb azonban legyen szabad a szentórát illetőleg néhány általános megjegyzést megköszönőnk.

Mi a szentóra? Nevezhetnők *közös imádási óra*-nak, vagy *közös elmélkedő imádás*-nak is. Ezzel mindjárt megmondtuk a szentóra mibenlétét. Nem egyéb, mint az *oltáregyesületi tagok közös, ünnepi szentségimádása, kapcsolatban az Oltáriszentség mérhetetlen titkainak és megbecsülhetetlen gyümölcseinek átmélkedésével és megfontolásával*. — Tudjuk,

hogy az Oltáregyesület célja kettős. Az egyik: a szegény templomok istápolása. Ez bármely csekély alamiznaadással és — ahol lehetséges — az oltáregyesületi munkaórák látogatásával történik. Az Oltáregyesület másik célja: az Oltáriszentségnek mindinkábbvaló megismerése, ünneplése, imádása. Az oltáregyesületi tag ezen célnak a havonként tartott egy órai szentségimádással — az imaórával igyekszik megfelelni. Tehát az alamiznaadás és havonkénti imaóra az oltáregyesületi köteleességek lényege és teljesen elegendők ahhoz, hogy a szabályszerűen fölvetett tag megnyerje az oltáregyesületi búcsukat. Csakhogy egy buzgó, bensőséges tagnak ennyi kevés. Amely tag többet nem tenne, olyan volna, mint aki az egyház szigorú parancsának engedve, évenként meggyónik egyszer husvétáján, de többször nem, — az ilyen ember nem mondható buzgó katolikusként.

A buzgó oltáregyesületi tag se elégedhetik meg az imaórával és alamiznaadással. Az Oltáregyesület *szelleme* többet is kíván tőle, t. i. hogy az Oltáriszentség megismerésében, tisztelésében és gyakori vételésében mindig előbbre haladjon. Ezen törekvést ápolja kitűnően a szentóra, mert bevezet az Oltáriszentség ismeretébe, lelkesít annak imádására és buzdít a gyakori szentáldozásra s emellett az engesztelésnek is legszebb módja, ép azért bőségesen pótolja a kötelező imaórát is.

Most már tegyük föl a kérdést: miképen tartjuk a szentórát? Kétféle módozat van. Az egyiknek mintáját találhatod a budapesti Oltáregyesület templomában: az Örökimádás-templomban. Minden első péntek előtti este nyolc órától kilenc óráig tömve látod a templomot. Szentórát tartanak. Pontban nyolc órakor megszólal az orgona és fölhangzik a népének. Egy versszakot énekelnek az Oltáriszentségről. Mikor az ének és orgona elnémul, akkor a pap a szószékről beszél a néphez nyugodtan, elmélkedésre alkalmas módon az Oltáriszentségről. De csak 8—10 percig. Utána a nép térdreborul és 5 percig elmélkedik a hallottak fölött. S ezzel elmúlt az első negyed óra. A következő két negyedóra szintén ilyen: ének, 10 percig beszéd és 5 percig elmélkedés. A negyedik negyedórát, áldás az Oltáriszentséggel tölti ki. A negyedik negyedóra teljes tartalma az Örökimádás-templomban: fölajánló ima Jézus szentséges Szívéhez, Tantum ergo, Genitori, Oratio és áldásadás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

A szentórának ez a módja az Oltáriszentség megismerésére, *elmélkedő* imádására, egyszersmind a szentáldozásra való nevelésre kiválóan alkalmas és ép ezért fölötte áll a másik módozatnak, melyben nincsen beszéd, hanem csak ének és ima váltakozik. A beszédnek szerepét itt az ima tölti be, melyben van állandó rész, amit mindig, minden imaórán mondanak és van változó rész, mely minden imaórán más és

más. Lényeges az is ennél a módozatnál, hogy az imát is fölváltva mondják, pl. hol a templom egyik oldala, hol a másik oldala. Ezen második módozat végzésének többféle árnyalata van. Legismertebb a Walsér-Varga-féle Örökimádás imakönyv rendszere.

Szépen végzik a második módozat szerint az imaórát Váczott, ahol Gálcsék György oltáregyesületi igazgatóban bir lelkes apostolt. Annyi bizonyos, hogy nagy városban, ahol nincsen olyan állandó közönsége a templomnak, hanem sok a hullámzó közönség, ott az Örökimádás-templom rendszere a leghelyesebbik. Mert a második módhoz kell közös imakönyv, kell külön betanítás és dirigálás, amit csak faluban, vagy kis városkában lehet elérni.

Magában véve mindegyik módozat gyönyörű, végtelenül hasznos és bár minden nagyobb oltáregyesület igyekezne valamelyikét meghonosítani.

Reméljük, hogy a következő számokban közölt minták a különféle módozatok szerint nagy mértékben hozzájárulnak fölkarolásukhoz. *Dr. T. J.*

Tanulságos kép.

FRANCESCO MAJONI, istenfélő kitűnő festőművész, kinek oly sok áhitatra gerjesztő képe diszíti az olasz templomok oltárait, svájci utazása alkalmával protestánsok társaságába került. Ezek fölismerve a festőben a jámbor lelket s vallását hűen szerető férfiút, gunyolni kezdték a katolikusok igazságait s vallási szertartásait. Különösen az Oltáriszentséget tüzték ki élcélődéseik célpontjává, azt a fenséges s imádandó szent titkot, mely szerint Jézus az Oltáriszentségben, a kenyér s bor színe alatt valóságosan jelen van.

Egyikük, a protestáns, azt állította, hogy a kenyér s bor *csak jelenti* Jézus testét s véré; egy lutheránus azt vitatta, hogy a kenyér és bor csak akkor válik Krisztus testévé és vérévé, mikor az ember magához veszi, különben semmi szentségi vonás nincs benne.

Francesconak hirtelen szikrázó ötlete támadt. Néhány vonással, melyben hatalmas művészi lángesze aratott diadalt, egy képet rajzolt, melyen az Udvozító jobbán és balján a két reformátor, Luther és Zwingli állott. Jézus képe alá ezt írta: «Ez az én testem». Lutheréhez: «Ez lesz az én testem». Zwingli mellé: «Ez jelenti az én testemet».

— Mondjátok meg, melyik ezek közül az igazság? — s átnyújtotta nekik a rajzot.

Ezek rögtön átéreztek azt a fenséges tényt s igazságot, hogyha Krisztus, az élő Isten, az ő mindenható teremő erejével kimondja e szót: «Ez az én testem...» az csak igazság s valóság lehet s az a kenyér

az isteni erő átváltoztató ereje alatt többé nem kenyér s bor, hanem Krisztusnak valóságos szent teste s imádandó szentséges vére.

Szégyenkezve némultak el az Oltáriszentség szent titkának gunyolódó ellenségei s nem beszélhettek többé oly könnyelműen s vakmerő fáma-dással a katolikus egyház legdrágább kincséről, az Oltáriszentségről.

Lukácsy István.

Az élet kenyere.

Irta: *Dr. Bilczewski J., érsek.* (Lengyelből.)

«Én vagyok az élet kenyere.» (Ján. 6, 35, 48.)

«A kenyér, melyet én adandó vagyok, az én tes-tem a világ életéért.» (Ján. 6, 52.)

«Mindnyájan... kiknek nincs pénzetek, siessetek, vegyetek és egyetek; jöjjetek el és vegyetek pénz nélkül.» (Iz. 55, 1.)

MINDNYÁJAN jól ismeritek a napraforgót. Gyakran természetitek kert-jeitekben dísznövényül vagy pedig olajos magvaiért. Szántóföldeiteken is gyakran láttam már. Azt is tudjátok, hogy ez a növény honnét kapta nevét. Bólongató, tányéralakú virágaival az arany sugarú nap korong-jára emlékeztet. Azért is nevezik napraforgónak, mert állandóan annak hő- és fényforrása felé fordul. Hajnalban várva-várja a nap fölkelését, dél felé csaknem sóvárogva fordítja feléje koronás fejét; azután is követi annak látszólagos mozgását, utána fordul tovább-tovább s alkonyatkor búcsuzásképen meghajtja fejét.

Ilyen napraforgókká tegyen bennünket a legmélt. Oltáriszentségnek az Egyház által annyira hirdetett nyilvános és magán imádása; ilyen szellemi napraforgókká, kik gondolatainkkal, érzelmeinkkel oda forduljunk a hófehér szent ostya felé, amely az isteni szeretetnek, igazságnak és kegyelemnek soha ki nem alvó napja.

Ezért tehát nekem, mint az egyházmegyében az Oltáriszentség első órének, nincs nagyobb örömem, mint mikor arról értesülök, hogy az Oltáriszentség tisztelete nálunk mind nagyobb tért hódít: hogy szeretett hiveim úgy örvendenek azoknak a vasárnapoknak, amelyeken szentség-imádás van, mint a legnagyobb örömnepnek; hogy a szeretet szent-ségéhez hétköznap is mindig tömegesebben járulnak és hogy több köz-ségben férficsoportok állnak őrt a szentségtartó előtt egész éjszakán át engesztelésül és kárpótlásul az Oltáriszentség ellen elkövetett anyai tisz-teletlenségért és megbántásért.

Isten kegyelmét és papságom lángbuzgalmát tekintetbe véve, én is

szilárdul bizom abban, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete és szeretete mindinkább gyarapodni fog. Mert bár minden katolikus vallási tevékenység szent, üdvös és szép, a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete azonban az összes istentiszteleti tevékenységek között a leg-szentebb, leggyümölcsözőbb és legmagasztosabb. Egyesítsen bennünket a legméltóságosabb Oltáriszentség, mint a gyűjtőlencse a napsugarat s újuljunk meg általa! Gondoljuk meg, hogy minden egyes szentséglátogatás valóságos zarándoklás a bethlemi jászolhoz, a názárethi házacskához, a Kálváriára vagy a szent sírhoz.

Bizonyára örvendetes jelenség lenne, ha az Oltáriszentség tisztelete mindenfelé annyira növekednék, hogy a hit, remény, szeretet s az utána való vágyakozás fölkelte által gyakrabban: naponként, sőt óránként tennénk Nála lélekben ilyen látogatást; de ha mindezt meg is tennők, még akkor se róttuk volna le az ostya színe alatt rejlő Jézus iránt a legtökéletesebb tisztelet adóját s még mindig nem teljesítettük legfontosabb kötelességünket.

A legméltóságosabb Oltáriszentség *mindenekelőtt lelki kenyér!* Az isteni Megváltó ezt számtalanszor nyomatékosan hangsúlyozta. Ismételten elhangzik ajkán a «kenyér» szó: *«Én vagyok az élőkenyér, ki mennyből szállottam alá, mondja. Én vagyok az élet kenyere. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért. Ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő véré, nem leszen élet tibennetek... Mert az én testem bizonyval étel és az én vérem bizonyval ital»* (Ján. 6.).

E szavak azt jelentik, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség alapításának *legelső célja*, valamint az *iránta tartozó imádás legtökéletesebb, legmagasztosabb módja és megnyilvánulása a szentáldozás.* Az Oltáriszentség nem arra van rendelve, hogy az isteni kegyelemrendben némi pótlásul szolgáljon egyéb kegyelmek kieszközlésére, hanem úgy az egyes lélek, valamint az egész világ természetfölötti életének alapja és forrása legyen.

Ha ez az égi kenyér minden ember legfontosabb, legszükségesebb tápláléka, természetes, hogy ezen lelki kenyérnek semmiféle mulandó pénzbe sem szabad kerülnie. Kell, hogy azt mindenki ingyen és minden nehézség nélkül szerezhesse meg, bár végtelen értékkel bír.

Ha tehát ez az égi kenyér egyrészt olyan értékű, mint maga az Isten; ha a lélek életének fenntartására szükséges; ha magában foglalja a szív egészségét, a világ üdvét, váltságát és ha emellett semmibe nem kerül, méltán elvárhatnók, hogy kivétel nélkül mindenki siessen az Úr asztalához, úgy hogy a papok szinte ne legyenek képesek elegendő ostyát konszekrálni, eleget kiosztani, elvárhatnók, hogy ciboriumok naponként üresen maradjanak.

S mégis akárhányszor találkozunk olyan katolikussal, ki megelégszik a közönséges kenyérrel, az élet kenyéréből pedig egész életén keresztül, sőt még halála óráján sem akar tudni. Mások ismét megelégszenek azzal, hogy végighallgatják a szentmisét, de nem buzdulnak arra, hogy az áldozati lakomán egyesüljenek is Jézussal, mintha csak az eledel látása csökkentené az emberben az éhséget! Sajnos, *hogy az emberek oly igen ritkán élvezik ezt a kenyeret!*

Ha a házból már aratás előtt kifogy a kenyér, az emberek elmene-külnek, munkára képtelenek lesznek s csakhamar áldozatul esnek az éh-tifusznak.

Az isteni kenyér elhanyagolása miatt az éh-tifusznál súlyosabb beteg-ségeknek van kitéve az emberiség. Hogy csak néhányat említsek: ime a hitbeli gyengeség, a nagy jellemek hiánya, az elvadulás és a pogányságba való visszasüllyedés.

Ha tehát a világ újból egészséges akar lenni, ha óhajtja, hogy a szeretet és az igazságosság ismét érvényre jusson, akkor szívvel-lélekkel vissza kell térnie az egészség és az élet forrásához és a szentáldozás által magáévá kell tennie azokat a javakat és erőket, amelyek a legméltó-ságosabb Oltáriszentségben rejlenek. Az élő kenyér élvezete már átalakí-totta, megváltotta egyszer az emberiséget a kereszténység első századá-ban. Most is csak benne bízhatunk, hogy meghozza számunkra is a gyó-gyulást, mert az égi kenyér semmit sem veszített isteni erejéből.

Ezen sorokban, drága olvasóim, a legméltóságosabb Oltáriszentség-nek a lelki életre való nagy jelentőségét, értékét és szükségességét szándé-kozem világossá tenni és egyházmegyémben ifjúnál-öregnél fel akarom kelteni a gyakori szentáldozás után való nagy éhséget, forró vágyódást. Ebben, mint mindig, Krisztus helytartójának szavát és szándékát követem. Az ő rendeletei olyan nagy jelentőségűek, boldogítók s üdvösek, hogy én, mint azok hírnöke, nem habozom a Bethlehem mezőjén éneklő angyalokkal felkiáltani: *«Ime, nagy örömet hirdetek nektek.»*

I. A legméltóságosabb Oltáriszentség mily értelemben az élet kenyere?

«Én vagyok, mondja Krisztus, az út, igazság és az élet. Én vagyok a világ világossága. Én vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá. A kenyér pedig, melyet én adandó vagyok az én testem a világ életéért. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete legyen.»¹ Aki nem eszi az ember fia testét és nem issza az ő véré-t, nem lesz abban élet, — az maga itéli halálra önmagát.

¹ Ján. 14, 6; 8, 12; 6.

De hiszen sokan vannak, kik Krisztus nélkül is boldogulnak, nélküle is meg tudnak élni, sőt jólétben vannak! Annyi nemkatholikus, meg pogány nép van, kik nem táplálkoznak az angyalok kenyerével — és mégis magas kulturával dicsekedhetnek, hatalmasak, gazdagok; igen, gazdagabbak, hatalmasabbak, mint sok katolikus nemzet! Mikép kell akkor értelmeznünk azt, hogy az Oltáriszentség ad életet a világnak és hogy az minden lélek életére nézve elkerülhetetlenül szükséges?

A szentírás azt tanítja: *«Aki nem eszi az ember fiának testét, nem leszen élet abban.»* Hogy az isteni Megváltó ezen szavainak igazságát teljesen megértsük, azon igazságot kell hangoztatnunk, hogy minden egyes teremtmény az Úristentől birja létezését. *«Mindenek őáltala lettek és nála nélkül semmi nem lett, ami lett»* (Ján. 1.). Amíg azonban a növényeknek és állatoknak csak egy életük van, a tisztán természeti élet, addig az embernek, mint hitünk tanítja, kétféle életet adott a jó Isten, ú. m. a természetes, a pusztán emberi életet és a természetfölötti életet, a kegyelemnek tökéletesebb, magasztosabb életét.

Az első, a tisztán természetes életet Isten a szülők közvetítésével adományozza, de a testbe belelehel a lelket.

A természetfölötti életet az ember egyedül Istentől nyeri. Hogyan és mikor? A szent keresztségben, amely által újra születik és mintegy újra teremtetik az ember, de ezt az új életet már nem a szülőknek, hanem egyedül az Istennek köszönheti. Miképen történik ez az újjászületés? Talán valamikép azon módon, ahogyan Isten Fia született, öröktől fogva, akinek a mennyei Atya a legtökéletesebb egyesülésben magamagát, a saját isteni lényét átadta? Így nem, mivel épúgy lehetetlen teremtménynek magába fogadnia az egész isteni természetet, aminthogy lehetetlen a tenger vizét beleszorítani egy kis kavicsmélyedésbe. A mi istenfiúságunk ennél fogva nem olyan magasztos, mint Jézus Krisztusé. De hogy a szent keresztség által a földi ember gyermeke Isten fogadott fiává lesz, az épen oly igaz, mint hogy a Szentháromság az égben trónol. A szent keresztség ugyanis fölékesíti az emberi lelket a megszentelő malaszt csodás szépségű ruhájával, amely képessé teszi azt arra, hogy természetfölötti életet élhessen. olyant, amely azon élethez hasonló, amelyet a három isteni személy él öröktől fogva, egy isteni lényekben, ki mondhatatlan, titokzatos módon. A léleknek ez a természetfölötti élete arra indít bennünket, hogy higgyük azt, amit Isten kinyilatkoztatott, hogy Ő belé helyezzük minden reményünket, hogy Istent azért szeressük, mert ő Isten, a legtökéletesebb jóság; Jézust azért szeressük, mert ő Jézus; a boldogságos Szület azért, mert ő boldogságos Szűz; hogy magunkat azért szeressük, mert Isten akarja, felebarátainkat azért, mivel Isten parancsolta meg, hogy jót tegyünk egymással.

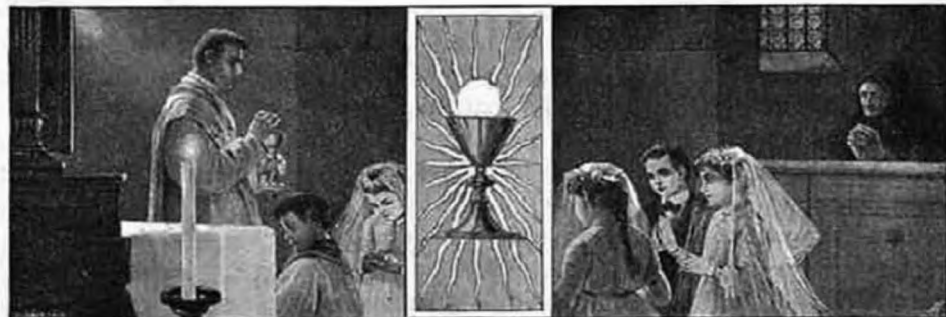
Minthogy ez a benső, természetfölötti élet, a léleknek ez az átalakulása és a malaszt által való istenisülése az érzékek alá nem esik, azért nem csoda, ha az emberek a kegyelem természetfölötti élete iránt átlag kevésbé érdeklődnek; míg a természetes, a földi és tisztán testi életet, mely evésben ivásban, a testnek s az érzékiségnek lehető legnagyobb mérvű kielégítésében nyilvánul, többre becsülik. Az él jól, — halljuk gyakran — ki bővelkedik a javakban, melyeket földünk nyújt, ki egészséges, ki magos képzettségű s a társadalomban előkelő állást foglal el; a legboldogabb pedig az, akinek ezek a javak a legnagyobb bőségben állanak rendelkezésére. Valójában azonban a földi élet, bármily dús legyen is természetes javakban, inkább halál, mint élet; mert folytonosan a sír felé vezet. Helyes, valódi életnek, teljes joggal, a szó legszorosabb értelmében csak a kegyelemnek az isteni malasztban gyökerező és abból táplálkozó természetfölötti életét mondhatjuk, mert ez közel áll a háromszemélyű Isten életéhez és ez épűgy határtalan, mint amaz.

De térjünk át egy másik alapigazságra. Nem elég az embernek az, hogy életet nyert, azt meg is kell tartania. Az általános tapasztalat azt mutatja, hogy aki nem táplálkozik, elveszíti életét. A táplálék nem ad életet, de fenntartja azt s megszerzi azt az erőt, amit egészségnek nevezünk. Ugyanis minden pillanatban, még akkor is, ha nyugalomban vagyunk, émésztődnek testünkben a sejtszövetek, sejtek, véredények és idegszálak, úgy, hogy azokat folytonosan ujakkal kell pótolnia. Tudósok pontos vizsgálatok alapján megállapítják, mely táplálékok szükségesek az elhasznált vértestecskék és csontrészek pótlására; melyek az agy új sejtjei, melyek az idegek és izmok képződésére s ezek teljesítőképességének fokozására. A jó Isten, ki teremtményeinek az életet adományozta, gondoskodott egyúttal elegendő és mindegyik lényének megfelelő táplálékról. A világosság, levegő, víz, tej, gyümölcsök mind, mintegy természetes ajándékok gyanánt vannak kiszemelve a növények, állatok és az ember természetes életének fenntartására.

A természetfölötti életben is jogosult az a szabály, hogy annak, ki élni akar, táplálékkal kell magát erősítenie, mert a lélek természetfölötti élete szintén ki van téve veszteségeknek; sérti lelkünket a mulandó javak után való szakadatlan törekvés, a test velünk született hajlamainak kísértései, a világ és a sátán ellen folytatott küzdelem. A jó Isten atyai szívével ezen lelki élet számára is gondoskodott megfelelő táplálékról.

(Folyt. következik.)

Jelen számunkhoz mellékeljük a múlt évfolyam gazdag tartalomjegyzékét.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Az áldozás gyógyít és erősít.

AZ ÁLDOZÁSNAK a lélekre való hatásait méltán hasonlítják azon hatásokhoz, melyeket a kenyér és bor gyakorol a testre. Amint az anyagi étel és ital fönntartja s folyton fejleszti a testnek életét, úgy tartja fönnt és fejleszti a lélek természetfölötti életét a mennyei étel és ital, a legméltóságosabb Oltáriszentség, midőn a lélek azt a szent áldozásban gyakran magához veszi.

A szent áldozásban a legbensőbbben egyesülünk Krisztussal; igen ez az egyesülés oly szoros, hogy ezt csak az az egyesülés haladja felül, mely a mennyországban lesz Isten és a választottak között. Azért oly hatásos a lélekre a szent áldozás. Ha az Úr Jézusnak egyszerű megjelenése, vagy földi életében a vele való egyszerű találkozás már csodálatos eredményeket mutatott föl, mint például Mária Magdolna megtért s bűneit siratta, midőn Jézus lábait csókolhatta s könnyeivel áztathatta; Tamás apostol visszanyerte hitét, midőn az Úr föltámadt testének keblébe tehette ujjait; Péter apostol magábaszállt s megsiratta nagy bűnét, midőn Mesterének gyengéden szemrehányó, szelid tekintetét látta; a vérfolyásos asszony rögtön meggyógyult, midőn ruhájának csak szegélyét érintette; Jairus leánya föltámadt, midőn annak kezét megérintette; a betegek meggyógyultak, midőn élő hittel s nagy bizalommal csak reá tekintettek; mennyivel nagyobb eredményeket mutathat föl a szent áldozás, midőn itt az Úr Jézus a legbensőbbben egyesül a lélekkel! Valóban, míg a többi szentségek patakok, addig a szent áldozás a kegyelmeknek és az életnek bőséges forrása.

A szent áldozás a lélekre nézve táplálóbb, mint a kenyér a testre nézve.

A szent áldozás fönntartja bennünk a természetfölötti életet s megóv a lélek halálától: az Istentől való elszakadástól.

Az áldozás gyógyítja lelki bajainkat, erősít gyengeségeinkben s acélozza lelki energiáinkat.

Az áldozás érdemekkel, lelki kincsekkel gyarapít és folytonos fejlődést idéz elő lelkünkben.

Az áldozás az embert egyesíti az Istennel.

A testi orvosságok közt vannak olyanok, amelyek a test egészségét visszaadják, ha az elveszett. Ez a tulajdonsága is megvan a szent áldozásnak, mely a legkitünőbb orvosság a lelki bajokban. Mi mindnyájan lelkünkben viseljük a betegségnek és a halálnak csiráját: a gonosz szenvedélyt. Ha nem veszünk ez ellen ellenmérget, úgy a gonosz szenvedély napról-napra erősödni fog bennünk és mind mélyebbre fogja gyökereit lelkünkbe engedni, míg végre teljesen megrontja azt. Ha akartok ez ellen orvosságot, mely biztosan gyógyít és bár a szenvedély csiráját meg nem is fojtja, de minden bizonnyal elernyeszti úgyannyira, hogy többé nem kell attól félnetek, hogy uralkodni fog akaratotok fölött, akkor járuljatok gyakran és méltóan az Úr asztalához, a szent áldozáshoz.

A büszkeségre hajlik rossz természetetek? Menjetek ahhoz, aki magát annyira megalázta, hogy Isten léteire szolgálai alakot vett magára, midőn e földre jött s a kenyér szine alá rejtőzött, hogy az Oltáriszent-ségben mindig köztünk lakozzék.

A harag uralkodik rajtatok? Táplálkozzatok gyakran azon Barány-nak húsával és vérével, aki a száját sem nyitotta ki, midőn a vágóhídra vitették.

Érzitek az érzékiség fulánkját? Vegyetek annál menedéket, ki a szent áldozásban bort ad, melyből szüzek sarjadoznak.

Rabszolgái vagytok a tunyaságnak, a kényelemszeretetek? Jöjjetek, tanuljatok önmegtágadást és önfegyelmet annál, aki szenvedéseinek tetőpontján ecettel és epével akarta szomjúságát csillapítani.

Szeretitek felebarátaitokat ócsárolni és megítélni? Jöjjetek és tanuljatok annak lábainál, aki még a házasságtörő asszonyt és Mária Magdolnát is megvédte és mentegette az emberek előtt.

Betegségek, szerencsétlenségek és szomorúságok keresztje alatt görnyedeztek? Az emberi gonoszságnak és igazságtalanságnak céltáblái vagytok? Alázattal hajtsátok meg fejeteket megpróbáltatásaitokban s mondjátok: «Isten akarja s ez is javunkra fog válni; Krisztus akarja, ki ad annak elviseléséhez erőt is, vigasztalást is, örömet is a gyakori szent áldozásban».

Életünk minden körülményeiben fog az Oltáriszentségből egy sugár ránk világítani s melegséggel elárasztani. Azért az egyháznak legforróbb

kívánsága, hogy a hivek naponkint járuljanak a mennyei lakomához, hogy megenyhüljenek és abból a szentség kegyelmeit bőven merítsék. Ne feledjük, hogy naponkint kell az Üdvözítőtől kérnünk azt a nagy kegyelmet, hogy életünk végén a szent áldozással megerősítve fejezzük be földi pályánkat. A mindent elhagyni készülő lélek utolsó pillanatai félelmetesek a múlt, a jelen és a jövő miatt. Ha ezen gyötrelmes órában az élet Urát a szent áldozásban magunkhoz vehetjük, akkor minden félelmünk eloszlik, minden halálgyötrelmünk megszűnik s fölkiálthatunk majd szent Pállal: Krisztus az életem és meghalnom nyereség. A szent útravaló új kedvezményt ad a dicsőséges föltámadásra: az Üdvözítő isteni testével és vérével való egyesülés elveti oszladozó testünkbe a halhatatlanság csiráját. Ezen lelki eledel eredményezi, hogy mi egykor a sír rothadása fölött diadalmaskodni és örök dicsőségre föltámadni fogunk. «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon és én őt föltámasztom az utolsó napon.» (Ján. IV., 55.) *Luypen, bataviai püspök.*

A gyakori áldozás Keleten.

QÁR TÖBBSZÖR adtunk hírt arról, hogy hogyan terjed úgy Európában, mint a többi világrészekben a pápai rendelet kibocsátása után a gyakori és mindennapi szent áldozás. Jelen sorainkban a külföldi missiók társaságának évkönyvei alapján tudósítjuk tisztelt olvasóinkat a japáni, mandzsuri és kokinkinai áldozási mozgalmakról.

Bonne, a japáni tokiói püspök írja: «A gyermekek első áldozásáról szóló pápai rendeletet megvalósítottuk. A papok, a katekéták és a szülők vezetése mellett a kis gyermekek elvégezték husvétii áldozásukat, minek az lett az eredménye, hogy könnyebben megy a vallástanítás».

Egy mandzsuri misszionárius írja: «A kis gyermekek áldozásáról szóló pápai rendeletnek az életben való kivitele az összes misszionáriusoknak a vigasztalás forrása lett. Liao-Jangban leírhatatlan benyomást tett a kis gyermekek első áldozása. A szülők, bár az új rendelet miatt morogtak, de midőn gyermekeiket az Úr oltára előtt látták összetett kezekkel és összeszedett lélekkel, akkor azt mondták, hogy fölemelőbb és épületesebb látományt az életben nem láttak».

Huckles misszionárius erről fudósít: «Több, mint 120 gyermek végezte első szent áldozását, ezek közül 50 nyolc-íz éves volt. Oly ájtatosak voltak, mint az angyalok, sokan közülük gyakori, vagy mindennapi áldozók».

P. Dronet közli, hogy náluk az első áldozáshoz 400 hét-nyolc-kilenc éves gyermeket bocsátottak. Nagyon épületesen viselkedtek; van közöttük sok napi áldozó.

Tonkin misszióterületen az 1911. évben az áldozások száma 600.000. «Ez a szerencsés eredmény — miként P. Lysiade írja — a «Quam singulari» dekretumnak köszönhető. Mióta ezt megvalósítjuk, azóta rohamosabban halad a hitélet. Nagy öröme telik a szülőknek abban, hogy nyolc- kilenc éves gyermekeiket igen gyakran látják az Úr asztalánál.»

«Kokinkina egyik misszióállomásán — közli Msgr. Mossard — 9000 gyermek könnyen elvégzi gyakori áldozását.»

Siamból írják: Legnagyobb örömük a kicsinyek áldoztatása. A gyakran áldozó gyermekek napról-napra jobbak lesznek és erősödnek a lelki életben, mint a kis növények a nap jótékony sugarai mellett.

Foulquier birmai püspök ezt írja: «Mióta a szentatya rendeleteit a gyakori és mindennapi szent áldozásról terjesztjük úgy a felnőtteknél, mint a gyermekeknél, azóta nagy a mi boldogságunk. Misszióterületemen csak 9800 hívő van és mégis az évi áldozások száma meghaladta a 67 ezret. Azt veszem észre, hogy híveim ennek következtében nagy és örvendetes változásokon mennek át». Nincs hely a földkerekségen, hol ne arról adnának hírt a püspökök, papok és hívek, hogy a mindennapi szent áldozás meghozza a maga százszoros gyümölcsseit.

Az «Örökimádás» jóbarátjaihoz!

Az «Örökimádás» a jelen számmal XIV. évfolyamába lép. Az elmúlt esztendő tanulságai, főleg a sokfelé tartott eucharisztikai és oltáregyesületi értekezletek, legelső sorban pedig a felejtethetlen bécsi eucharisztikus kongresszus fennen hirdetik, hogy az Oltáriszentség tisztelete és vétele, az oltáregyletek ápolása — a lelkipásztori teendők és gyakorlati vallásos élet elsőrangú és szükséges feladatai. Lapunk ezen cél zászlaját lengeti immár 13 éven át tiszteletreméltó lelkesedéssel és eredménnyel.

Midőn ezuton is hálát mondunk az eddigi nagylelkű támogatásért, bizalommal kérjük mindazokat, kik az eucharisztikus Úr Jézus nagy érdekeit szívéből hordják, kegyeskedjenek ezen újévben még fokozottabb mértékben lapunkat anyagi és erkölcsi támogatásukban részesíteni és terjeszteni.

Az évi előfizetés ezután is csak 3 korona.

Az előfizetéseket kérjük — Budapest, IX. ker., Üllői-út 77. sz. — címre küldeni.

Az Oltáriszentség áldása és kegyelme legyen kísérőnk ez új esztendőben!

Budapest, 1913. január 1.

Az «Örökimádás» szerkesztősége.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Az eucharisztikus Gyermekszövetség kitüntetése.

ÓRIÁSI KITÜNTETÉS ért bennünket, Gyermekeim! A ti szép buzgó-ságtoknak hirtelen eljutott Rómába és a jóságos ősz szentatyá, tizedik Pius pápa őszentsége szíve mélyéből küldi apostoli áldását az euch. Gyermekszövetség minden tagjának. Mint egykor a földön járó édes Jézus áldólag tette kezeit a kisdedekre, úgy áld meg mindnyájunkat a római pápa. Pedig sok gondja és sok fájdalom van a szentatyának. Mennyit üldözik az egész világon az Úr Jézus szent tanítását a gonosz emberek! Mennyit bántják az ő szent vallását, a katolikus egyházat! Nagyon fáj ám mindez a szentatyának. S mégis ránk gondol, megáld bennünket, mert ép úgy szeret minket, mint az Úr Jézus. Sőt az igazgató bácsinak még a saját arcképét is megküldte.

Ó milyen nagy öröm, milyen nagy boldogság ez nekünk! Jobb újévi kívánság és nagyobb kitüntetés már nem is érhet bennünket!

Szeressük tehát még inkább az édes Jézust! Járuljunk örömmel és tiszta szívvel a szentáldozáshoz, legyünk lelkes tagjai a mi szövetségünknek és imádkozzunk azért a szentatyáért, aki annyi sok-sok millió katolikus között éppen nekünk szerzett ilyen nagy örömet és boldogságot!

Lesz-e boldog újévünk?

AKARUNK boldog újévet, gyermekeim? Mindenki akar, hiszen azért kívánja azt egyik ember a másiknak. De hát mire is gondolnak, mikor egymásnak boldog újévet kívánnak?

Gondolnak bizonyára arra, hogy az Úr Isten életben tartsa őket. Mi kívánjunk magunknak többet: kívánjuk, hogy ez éven át Jézus éljen folytonosan bennünk. Miképen lesz az? Úgy, hogy gyakran áldozunk és a szívünkbe betérő Úr Jézust halálos bűnnel ki nem üldözzük.

Az emberek jó egészséget kívánnak egymásnak az újévre. Kívánjuk mi is, de elsősorban úgy, hogy lelkünk legyen egészséges, ne égesse meg a bűn tüze. Miképen lesz az? Nabukodonozor király Dániel próféta három barátját megkötözve tüzes kemencébe dobatta, mert nem akartak a bálvány előtt térdet hajtani. Akkor leszállt az Úr angyala a tűzbe, föloldotta bilincseiket s a tüzes kemencét oly kellemessé tette az ifjaknak, mint amilyen a harmatos pázsit májusi reggelen: hajuk szála sem pörkölődött meg. Lelkünkben a bűnös hajlamok tüze, mint valami szörnyű kemence ég; szegény lelkünk olyan, mintha meg volna kötözve, mert sokszor nehéz a bűnnek ellenállania. De a szentáldozásnál nem is angyal, hanem az angyalok királya száll be lelkünkbe: ő meg tudja tenni, hogy a bűn rettenetes tüze ne árthasson lelkünknek.

Az emberek gazdagságot kívánnak egymásnak. Nincsen nagyobb kincs a szeretetnél. Például ha valaki elvesztette édesanyját, a világ, minden kincsen sem tudna magának másikat venni, aki épúgy szeretné mint az első. Azonban a legnagyobb szeretet az Úr Jézus szentséges Szívében lakik. Az édesanya nagyon szeret; szeret, amennyire csak bír; de nem tud annyira szeretni, mint Jézus. Akarsz nagyon gazdag lenni ebben az évben? Akkor legyen gondod reá, hogy annyiszor járulj a szentáldozáshoz, ahányszor csak lehet s benned lesz ég és föld legnagyobb kincse: Jézusnak végtelenül jószágos Szive.

Az emberek sok örömet is kívánnak egymásnak újévkor. Én is kívánom ezt neked, de az igazi örömeket, amelyek örökre megmaradnak. Ezeket pedig a szentáldozásban találod meg. Méltó szentáldozásaidra halálod után is szívesen fogsz visszagondolni. Letekintesz majd az égből a földre; megkeresed szemeddel a falut, azt a várost, amelyben éltél; ott a templomot, az oltárt, ahol áldoztál s mindörökre áldani fogod a jó Jézust azért, hogy lelkedbe tért, mert ezzel segített téged magához az égbe.

Tehát: éljen lelkünkben Jézus, óvja meg lelkünket a bűn tüzétől és nagyon gazdag leszünk, örökké tartó örömeink lesznek: újévünk igazán boldog lesz.

Jézus szeretete a gyermekek iránt.

MÍÓTA a szentséges Atya, X. Pius pápa, kiadta az engedélyt, hogy gyakran, sőt naponként lehet áldozni, a gyermekek tódulnak leginkább az oltárhoz. Ők örülnek legjobban az engedélynek, ők szeretnek leginkább az Úr Jézussal lenni. Ezen pedig nem lehet csodálkozni. Hiszen Jézus az ő földi életében bőségesen kimutatta, hogy a gyermekeknek legnagyobb barátja. Ezt a gyermekek most is érzik, ha nem is tudnak még valami sokat Jézusról.

A kegyes Üdvözítő, mikor a földön járt, nagyon megbecsülte a gyermekeket. Egykor apostolai egymás közt versenyeztek, hogy közülük melyik lesz nagyobb mennyek országában. És Jézus? Kisdedet állított közéjük és mondta: «Ha nem lesztek, mint e kisdetek, nem mentek be mennyeknek országába».

Ó szent apostolok! milyen szemekkel nézhettetek arra a gyermekekre? Több volt az Jézus szemében, mint ti! Pedig nem is keresztény, hanem zsidó gyermek volt és Jézus mégis ennyire becsülte és szerette! Hátha lett volna akkor keresztény gyermek, arról mit szólt volna Jézus?

Igaz, hogy az apostolok akkor még nem voltak szentek, mert Péter azután tagadta csak meg Jézust, Tamás csak azután nem hitt az Úr föl-támadásában: de azért mégis igen nagy dolog, hogy Jézus a gyermeket többre tartotta, mint őket. Hiszen az anyyi, mintha az Úr Jézus ma mondaná az apostolok utódainak, a pápának, a püspököknek és a papoknak: «Ha nem lesztek, mint e kisdetek, nem mentek be mennyeknek országába».

Tanuljatok ebből, gyermekeim, hálát az Úr Jézus iránt. Iparkodjatok az Oltáriszentség előtt oly szépen viselkedni, mint ahogy viselkedett az a zsidó gyermek Jézus előtt, mikor az apostolok közé állította. Mikor a szentáldozáshoz járultok, gondoljatok Jézus szavaira: «Ha nem lesztek, mint e kisdetek, nem mentek be mennyeknek országába». Felőtt emberek előtt áldoztok; az áldozópap is lát, amikor áldoztok: nektek úgy kell áldoznotok, hogy mindenki tanulhasson tőletek, még az áldozópap is. Ezt Jézus akarja.

Azt is tanulhatjátok meg ebből, hogy igen nagy bizalommal járulhattok a szentáldozáshoz, a ti jószágos Üdvözítőtökhöz. Mert ha szemében ti vagytok az elsők, úgy szívetekbe legszivesebben megy be, kéréseiteket legszivesebben hallgatja meg.

Ámde azért nem szabad magatokat elbiznotok; nem szabad kevélyeknek lennetek, mert Jézus oly dicséretet mondott a gyermekekről. Hiszen Jézus utálja a kevélységet s ha ti elsők vagytok az ő szemében, bennetek

legelőbb veszi észre s leginkább utálja a kevélységet. Inkább arra kell gondolnotok: legközelebb állok Jézushoz, tehát leginkább kell vigyáznom, hogy semmiféle legkisebb vétek se szennyezze be lelkemet. Aztán meg arra is kell iparkodnotok, hogy mindig gyermekek maradjatok, azaz tiszták, ártatlanok, Jézus iránt szeretettel tele, mert ezt jelentik Jézus szavai: «Ha nem lesztek, mint e kisdedek, nem mentek be mennyeknek országába».

Szalvétára festett Madonna-kép.

BÜLFÖLDÖN történt. Murillo, a híres spanyol festő, nagyon vallásos ember volt. Naponként több órát töltött a kapucinus kórház betegei között. A kórház kapusa is igen vallásos volt. Különösen a boldogságos szűz Máriát tisztelte nagyon, mert sokszor megsegítette bajában. Egyszer megkérte Murillót, aki gyönyörű Madonnákat (Mária-képeket) tudott festeni, hogy festene egyet a kórház számára. A festő rögtön hajlandó volt a kérést teljesíteni. Mivel azonban nem volt semmi sem kéznél, amire festeni lehetett volna, azért a kapus egy szalvétát nyomott a festő kezébe. Murillo gyönyörű Madonnát festett reá a kórház részére. A kórháznak bizony szüksége volt erre a képre. Sok beteg találkozott ott, kik nem voltak valóságosak. Ezeknek a kemény szívét azután meglágyította Murillo Madonnája.

Az eucharisztikus szövetségek tagjainak nincs szükségük Murillóra, hogy szalvétára nekik képet fessen. Mert nekünk maga az Úr Jézus nyomja szívünkbe és lelkünkbe az ő képmását a gyakori szent áldozások kegyelmével. Legyünk tehát buzgók a szent áldozások végzésében s maradjunk hűek az eucharisztikus szövetséghez, mely minket Jézushoz vezet.

Közli: *Rottenbücher Ilonka,*
a «Leányok euch. Szövetségé»-nek tagja.

Karcsi, az Úr Jézus buzgó gyermeke.

ÖRÖMET akarok nektek szerezni, gyermekek! Elmondom egy gyermekszövetségi tagnak a történetét. Nem budapesti, hanem a fehérmegyei P községből való. Mi egyszerűen csak Karcsinak hívtuk őt. Szegényke, mennyit szenvedett azért, hogy gyakran ment áldozni. Figyeljétek csak!

Komoly, jó fiú volt mindig a kis Karcsi, de talán még sem volt

olyan, hogy a jó Jézus különös kedvét találta volna benne. Már pedig Karcsi ezt szerette volna! Szépen meggyónt tehát s elhatározta, hogy mindennap fog a szent áldozáshoz járulni. Igen ám, de hogyan? A községben, amelyben laknak, csak vasárnap van szentmise. Hogyan áldozik hát ő mindennap? A káplán úr egy hétig községükben tartózkodott, ezen idő alatt könnyen ment Karcsi áldozása, mert mindennap volt miséjük. Egy hét után azonban a káplán távoztával megszűnt a hétköznapi szentmise, mi lesz hát a Karcsi jó föltételével?

A szentmise megszűnt ugyan, de nem a Karcsi áldozása! Hogy az Úr Jézustól ne legyen megfosztva az egész hét folyamán, korán fölkel minden reggel és átgyalogolt a szomszéd községbe szentmisére s buzgón fogadta szívébe a jó Jézust.

Igy tett heteken át, míg el nem jött szeptember elseje, a mikor be kellett mennie a városba, mert gimnázista lett. Már eddig megmutatta azt,

hogy nagyon szereti Jézusát s hogy tud érte áldozatot is hozni; most pedig megmutatta azt, hogy miért vágyódott ő annyira Hozzája: azért, mert Tőle vár mindent, ami az ő életét szerencsésé és boldoggá teheti.

Szeptember 1. péntekre esett; e nap tehát — mint a hónap első pénteke — Jézus szent Szívének ünnepe volt. Karcsi még ezen a napon is ájtott, engesztelő szent áldozást végzett, a *szent Szív oltalmába ajánlotta magát egész életére* s az Úr Jézussal szívében indult be a városba, hogy megkezdje az első gimnáziumot.

Boldogságtól mosolygó arccal Ment Karcsi; örült, hogy most már könnyen fog menni a mindennapi szent áldozás, mert a városban közel fog templomot találni. Azonban az Úr Jézus még nem elégette meg az áldozatot, amit eddig hozott érte, most ismét próbára tette szeretetének őszinteségét. A városban új nehézséggel kellett megküzdenie.

Az első napokban csak sietett Karcsi a templomba, de később szállástadó gazdája nem akarta elengedni a szent áldozáshoz.

— Mire való az ilyen gyerekek a szenteskedés — mondotta neki.

Karcsit azonban — aki ismerte már az Úr Jézussal való egyesülés boldogságát — nem lehetett könnyen visszatartani a szent áldozástól. Reggelenként szépen fölkel, s elszökött a templomba s megáldozott. Gazdája látva azt, hogy nem tágít a kis fiú elhatározásából, azt mondta neki

— No jó, most még elmehetsz, de a télen semmiesetre se fogunk elengedni. A te számodra nem fogunk külön lámpát gyújtani.

Szomoruan beszélte el nekem ezt a kis Karcsi, de hozzátette: «Majd megmutatom én, hogy nem fognak ki rajtam. Nem kell nekem lámpa, felöltözködöm sötétben is, és mégis elmegyek. Különben megkérem édes apámat, ő biztosan meg fogja engedni, hogy mindennap áldozhassam, hisz a vakációban is megengedte, hogy a szomszéd községbe átjárhassak áldozni. Ha pedig édes apám megengedi, akkor a gazdám nem tehet ellene semmit. Ha esetleg a reggeli miatt akadékoskodik, hát tartsa csak azt meg magának; veszek magamnak mindennap egy kiflit s mégis áldozni fogok».

Ilyen erős elhatározást táplált Karcsi a szívében, hogy az Úr Jézust nem fogja elhagyni, hanem mindennap magához veszi a szent áldozásban. Szüksége is volt erre az erős lélekre, mert még sokat kellett túrnie és elviselnie, hogy el ne veszítse a mindennapi áldozás boldogságát. Egy alkalommal ugyanis azt írja: «... a sorsom nem a legjobban megy, de a jó Jézusért mindent eltűrök»... Hogy mi miatt megy rosszul a sora, később így ír: «Arról a dologról, amit a multkor írtam, szóltam édes apámnak, és az azután megmondta, hogy engedjenek áldozni, mert mindig az ellen volt valami kifogásuk. Olyan szavakkal illettek engem is és a főtisztelendő urat is, amit már igazán nem merek megírni, mert hátha nagyon rosszul fog esni a főtisztelendő úrnak, úgyszintén nekem is»...

(Folytatása következik.)

Temesvárról írja K. Gy. helyi igazgató úr ezeket: «A gyermekek bámulatos lelkesedéssel lépnek be a Gyermek-szövetségbe. Föl vannak osztva, hogy a hét melyik napján jöhetnek a szent gyónáshoz. *Kitartóak, pedig hetenként legalább egyszer le kell mondaniok a meleg reggeliről.* A kedves mamák (Isten fizesse meg nekik!) nem gördítenek a szövetség terjedése elé akadályokat».

Derék tagok vagytok, gyermekek! Épülünk példátokon.

Törökszentmiklós. 267 tag. Nagyszerű! Csak aztán kitartóak legyetek!

Baranya-Nagyvárad. Végtelenül örülök, hogy a «Jézusom, örömöm» kis ujságot a tagok annyira szeretik. Januárban már 3500 példányt kellett nyomtatni.

Röptében a nagyvilág körül.

A harmadik országos kongregációi nagygyűlés. Az oltáregyesületek mellett a Mária-kongregációk tesznek legtöbbit a hitélet mélyítése és az Oltáriszentség tisztelete érdekében. A III. kongregációi nagygyűlés, mely november 23—25. között folyt le, fényes tanúbizonysága ennek. Egész kis katolikus nagygyűlés volt. Csupa tűz, csupa lelkesedés áradt a szivekből, melyekben az utóbbi évek gáncsai csak fokozták a kongregációkhoz való ragaszkodást. Különösen imponáns látványt nyújtott a bazilikai közös szentáldozás. A legszebb budapesti templom boltívei alatt több mint 4000 kongreganista járult az Úr asztalához. A kongregációk összes osztályai összeforrtak a szentségi Jézus vételében. Láthattad ott az ifjúsági, főiskolai, urak, nők, iparos-kongregációnak százait áhitatos bensőségben és hitvallói komolysággal. A nagygyűlés egyéb kiváló mozzanatai voltak: november 23-án délután a prézesek értekezlete Andor György dr. elnöklete alatt, este 7 órakor br. Barkóczy Sándor dr. prefektussal az élén, az urak kongregációjának népes értekezlete. November 24-én volt a bazilikai közös szentáldozás után a Horánszky-utcai kongregáció-otthon gyönyörű palotájának fölavatása. A házavatást Kohl Medárd dr. püspök végezte. Fél 12 órakor volt gr. Mikes János püspök elnöklete alatt az ifjúsági matiné, melynek lelkes hangulata és bensősége könnyeket csalt az ember szemébe. Délután és másnap a különféle jellegű kongregációk — így a főiskolai, női, iparos-kongregációk — értekezletei voltak. A kongregációk diadalmas előhaladása mellett legjobban tanuskodott a vasárnap esti díszülés a Vigadóban. Majdnem a teljes püspöki kar foglalt helyet az elnöki emelvényen. A Vigadó díszes nagy terme zsufolásfg volt tele, úgy amint nagygyűléskor szoktuk látni. Izzó hangulat és lelkesedés kísérte a jeles szónokok fejtegetéseit. Mindenki meggyőződhetett arról, hogy a kongregációk óriási hatalmat képviselnek a hitélet és katolikus meggyőződés fejlesztése terén. Adja Isten, hogy a nagy tervek és lelkes

elhatározások, melyek itt fakadtak, a Szűzanya segítségével és oltalma alatt megvalósulást érjenek.

A Mikulás az Oltáregyesületben. Az Örökimádás-templom javára az oltáregyesületi központ termeiben december 5-től 8-ig fényes bazár csalogatta be a fővárosnak templomért buzgó közönségét. A megnyitáson Izabella, Augusztá és Erzsébet főhercegnőkkel az élükön, a mágnásvilág színe-java töltötte be a diszes helyiségeket. Előkelő mágnás és urinők árulták a szebbnél-szebb holmikat. Szeretetreméltó tolakodással kínálhatták áruikat. Volt ott minden. Csecsebecsék, édességek, pipereszerek, könyvek, babák, kegytárgyak, remek női kézimunkák, virágok, karácsonyfák festői elhelyezésben és óriási bőségben. A vásárlásban kifáradt vendégeket elegáns buffet várta. Legjobban fogytak a téli gyermekruhaneműek. Úgy látszik, a hirtelen nagyon hidegre fordult tél is a templom segítségére sietett. Szombaton és vasárnapon a kongregációk fáradhatatlan és buzgó tagjai álltak az árúasztalok mögött. Lankadatlan lelkesedéssel ajánlották kis árúházuk vagyonát annak a templomnak az érdekében, melyben annyi lelki örömet és vigaszt találnak.

A bazár külső kiállítása pazar volt és valóban látványosság számba ment. Pallavicini Edéné őexcellenciája, mint a bazár rendezője és a jó Mária-Reparatrix anyák, éjjelt nappallá téve, szakadatlan munkával dolgoztak a bazár sikerültén. A szentségi Úr Jézus látta fáradozásukat az oltár trónusáról, legyen ő jutalmuk.

Az Oltáriszentség dicsőítése a litániákban. A hívek nagy áhitattal imádkozzák az Oltáriszentségről szóló litániát. Mivel azonban az nincsen azon litániák között, amelyek nyilvános istentisztelet számára előírtak, azért Perrand biboros azt a kérelmet pendfítette meg a szentatyánál, hogy az Oltáriszentség dicsőítése vétessék be az Úr Jézusról szóló litániákba a következő kérés alakjában: A legfőlségesebb Oltáriszentség alapítása által — ments meg minket Jézus! A szentatya úgy nyilatkozott, hogy szívesen megengedi azon egyházmegyék számára, melyeknek püspökei azt kéri. Erre 900 püspök, tehát a latin szertartású püspökök majdnem teljes száma, aláírt egy kérelmet, melynek célja kieszközölni a szentatyánál:

1. Hogy Jézus szent Nevéről szóló litániába tényleg bevétessék mindenhol a fenti kérés az Oltáriszentségről (a legfőlségesebb Oltáriszentség alapítása által stb.).

2. Hogy ugyanezen célból, ami az Oltáriszentség iránti áhitat fokozása, ezen eucharisztikus kérés helyet kapjon a Mindenszentek litániájában is azon a helyen, ahol az Úr Jézus földi életéről és haláláról van szó.

❧ IRODALOM ❧

Jézus szentséges Szive. Oktató imádságos könyv Jézus Szive Társulata és az ima-apostolkodás számára; melléklettel szűz Mária szeplőtelen szent Szive tiszteletére. Hübner Ágoston főgimn. tanártól. Negyedik kiadás. Kalocsa, 1912. Vásznonkötésben vörös metszéssel 1 korona 80 fillér, vászonkötésben arany metszéssel 2 korona 10 fillér, chagrínbőr kötésben 2 korona 90 fillér. A pénz előleges beküldése mellett frankó, ha a pénz előzőleg nem küldetik be, úgy egy darab 45 fillérral drágább lesz.

Kapható a «Hirnök» szerkesztőségénél Kalocsán.

* * *

A legfelségesebb Oltáriszentség örökimádása hajdan és napjainkban. A győri oltáregyesület ötvenéves jubileumára írta *dr. Mohl Antal*. Győrött. 1912. Egyházmegyei nyomda. Nem fiatal ember, hanem magas kora megajándékozott egyházi méltóság vette kezébe a tollat az Oltáriszentség szolgálatában. Az Oltáriszentség tisztelete fellendült ugyan napjainkban, de azért minden idő és kor vallásos érzésének az Oltáriszentség imádása volt a központja. Ezt bizonyítja az elmúlt idők szellemében felnőtt szív eucharisztikus lelkiülete és ezt bizonyítja a jelen munka felette érdekes tartalma. A szerző látónki szemmel keresi az évezredek rejtekeiben az Oltáriszentséget s amint fölfedezi már az ó-szövetségi próféták jövendöléseiben, akként az új-szövetségi szent könyvek, az őskeresztény hitélet s a szent-atyák tanainak világában az Oltáriszentség a központ. Központ mint lelki eledel és központ mint áldozat s mindkettőben *imádásunk* tárgya a benne rejlő, illetőleg az oltárra szálló Isten-ember szent teste és vére. Örökimádást, folytonos engesztelést látunk a legrégebb időkben az Oltáriszentség körül főképen olyan lelkeknél, melyek az Oltáriszentség mibenlétét felfogták. Szent Benedek, szent Vencel cseh király, IV. Béla király leánya, Margit, a Habsburg-uralkodóház számos tagja, Marco d'Aviano szerzetes Bécs felszabadításánál a török megszállás alól a legfényesebb nevek az Oltáriszentség örökimádásának történetében.

A középkorban az örökimádás gondolata bizonyos társulatoknak adott létet, ilyen nálunk Krisztus legszentebb testének társulata. XIII. Lajos francia király neje, ausztriai Anna, páli szent Vince tanácsára megalapította az első Örökimádás apácarendet, miáltal az örökimádás történetében új korszak nyílik meg. Nyomában több apácarendnek az örökimádás fenséges gondolata adott létet. Ilyenek a Meuss grófné féle örökimádó apácák és a Budapesten is megtelepedett Mária Reparatrix apácák. A szervezett örökimádásból azután könnyedén megszületett az *oltáregyesület*,

mint a *praktikus* örökimádás szerve. Mikor páter Eymard megalapította a papok örökimádás-társulatát, majdnem ugyanakkor szervezte páter Boone a hívek örökimádás-társulatát: az oltáregyesületet 1853-ban Brüsszelben. 1857-ben már Bécsben is alakul oltáregyesület, 1859-ben Budapesten, 1862-ben Győrben. Ez utóbbinak jubileumára készült ez a jeles könyv, melynek gazdag tartalmát fentebb adtuk. Ára 1 korona.

Áldások. A megszentelt tárgyakkal nyerhető búcsu-kegyelmek magyarázata. Egybeállította: *Pala* Ferenc áldozópap. Bővítette: *Tantos* Ferenc áldozópap. Második bővített kiadás. Kiadja: A Rózsafüzér-készítő Házi-pár Kalocsán. Ára 24 fillér.

Április havában jelent meg ez a könyvecske első ízben s pár hét alatt annyira elkapkodták, hogy mindjárt új kiadásról kellett gondoskodni. Ilyesmire a mi irodalmi viszonyaink mellett ritka jelenség. E siker is azt mutatja, hogy a könyvecske valóban hézagpótló munka.

Megnyitja ez a füzet a hívek számára a búcsukegyelmek forrását. Röviden — mindössze 50 lapon — összefoglalja a megszentelt tárgyakra és a hozzájuk kötött búcsukra vonatkozó tudnivalókat. Külön fejezetek szólnak a búcsu fogalmáról, meg a búcsuk elnyerésének feltételeiről, a pápai áldásról, a keresztút végzéséről s a megszentelt (haldoklók keresztje, stációs kereszt, «*toties quoties*» kereszt) nyerhető búcsukról. Ismerteti a rózsafüzér történetét s elősorolja a szent Domonkos-rózsafüzérhez kötött búcsukat (Domonkos-, Brigitta-, hollandi búcsu). A harmadik rész a skapulárékról s a skapuláré-pótló érmekekről nyújt fölvilágosítást. Végül a papoknak szóló függelék útmutatást ad a különféle fakultások beszerzésére s tartalmazza az olvasók és skapulárék megáldásának, illetve feladásának formuláit. Ezen új résszel még praktikusabbá vált ezen nélkülözhetetlen útmutató.

Mihályfi Ákos dr. könyve az igehirdetésről. Mióta nem a vallás a legerősebb mozgatója a társadalmi és politikai mozgalmaknak, azóta az irodalomban egyre ritkábbak a theologiai kérdésekkel foglalkozó munkák. A XVIII. század derekán még nagyuraink is egyre-másra írják és fordítják a vallásos tárgyú műveket, száz év múlva pedig már maga a papság is meglehetősen elhanyagolta az irodalom ezen ágát. S mivel a közérdeklődés megszűnt a theologia kérdései, módszere és feladata iránt, azok is másképen kezdték dolgozni, akik hűek maradtak a vallástani irodalomhoz. Munkásságunk elvesztette az élettel való kapcsolatot s gonddal és mesterségesen nevelt virághoz kezdett hasonlítani. A vallásos irodalom, mely *Pázmány*, sőt *Dévai Biró* Máttyás korában is olyan kelléke volt

minden művelt ember szellemi táplálkozásának, mint ma az ujság, elszigetelt kis körnek: a papságnak lett céhbéli foglalkozása. S még a papság legnagyobb része is csak addig törődött vele, amíg kénytelen volt.

Korunk gondolkozásában újra kezdenek tért foglalni a vallásos eszmék. Intelligenciánk egyre szivesebben hallgat és olvas theologiai fejtegetéseket is. Minden író vagy szónok, aki a vallás kérdését korszerűen tudja felfogni és előadni, gyorsan jut sikerhez és népszerűséghez. Az irodalom is kezd közeledni az éléhez. S bár épen a vallási élet az a tér, amelyen a szokás hatalma és a hagyományok kényszerítő ereje legerősebben érvényesül s legnehezebben leküzdhető, sok jelenség biztat azzal a reménnyel, hogy vallási irodalmunk s ezzel vallásos életünk is vissza fogja nyerni azt az élénk és jótékony kapcsolatot az étellel, melyet a társadalomnak s a vallásnak egyformán kárára olyan sokáig nélkülözött.

Hatalmas előrelépésnek tartjuk e tekintetben dr. *Mihályfi* Ákos egyetemi tanárnak most megjelent *Az Igehirdetés* c. könyvét. E munka *Mihályfi* Ákos lelkipásztorkodástani egyetemi előadásainak gyűjteménye, tehát épen annak a tudománynak vezérfonala és kifejtése, amely arról szól, hogy a papságnak miként kell az Isten igéjét hirdetni, miként kell hívei lelki üdvösségét gondozni, miképen kell papi kötelességeit a XX. század szociális és humánus szellemének is megfelelően teljesíteni. A lelkipásztorkodástani elméletének kifejtése s irodalmának ismertetése után három könyvben szól a templomban, az iskolában s az életben végbemenő igehirdetésről. A modern élet minden helyzetére, minden viszonylatára megadja a helyes útbaigazítást s ezeket az útbaigazításokat egyformán sugalta a dogmáknak való gondos engedelmeskedés és a kor igényeinek latolgatása. A legorthodoxabb theologus sem kárhoztathatja és a modern szociologus is csak épülhet, okulhat rajta, örvendhet neki. Tanítása támogatására mindig feltárja előttük a tárgyalt kérdés egész irodalmát: megismerteti a papi hivatás nehéz feladatainak megoldásában segédkező intézményeket. Küzd a gőg, az elfogultság, a kasztszellem ellen, igyekszik beleönteni tanítványai gondolkodásába a világi társadalom helyes méltánylását, szóval kifejti a papságnak olyan ideálját, mely egyaránt harmonizál az Evangélium és a XX. század szellemével.

Munkája vezérlő eszméit tárgyalási módja is szerencsésen igyekszik érvényre juttatni. A harminc íves, vaskos kötetben, nincs egy oldal, amelyen fölütné fejét a tudományos és plane theologiai munkák nálunk már egészen megszokott nagyképűsége, fontoskodása vagy homályossága. Zamatos magyar nyelve olyan világos, szabatos és eleven észjárást közvetít, mely e munkát a nem szakemberekre nézve is élvezetes olvasmánnyá teszi.

A magyar katholicizmusnak ma nem igen lehetne nagyobb szeren-

csét kívánni, mint hogy a következő évtizedekben ennek a munkának útmutatásai szerint készüljenek a lelkipásztorkodásra ifjú levítái, de eredményt várunk Mihályfi munkájától a felekezeti érintkezésben, a világnézeti harcokban is. Ez után a könyv után, mely végre is az állásánál fogva is első magyar szakember munkája, csak az elfoglaltság és igazságtalanság mondhatja a katolikus lelkipásztorkodás szerves kellékének és fegyverének a türelmetlenséget és maradiságot.

A mű a Stephaneum nyomda kiváló műizlését dicséri s hat korona árban megrendelhető a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében.

Jó, népies olvasmányok, amelyeket nem győzünk eléggé ajánlani, az Egri Népkönyvtár következő füzetei: *A két Daru testvér.* Irta: Kriston Endre. Ára 20 fillér. Pompás kijózanító szer a szociáldemokraciától mámoros fejeknek. — *Kincskeresők tisztító tüze.* Irta: Helvey Lajos dr. Ára 20 fillér. Ez meg kerékkötőnek jó az Amerikába kivándorlás ellen. — *Ingyen házi patika.* Irta: Csepela Lajos dr. Ára 10 fillér. — Népszerű egészségtan. — Tárkányi Béla *Népies költeményei.* Ára 20 fillér. — Kedvelt imádságos könyve a népnek Tárkányi Béla *Vezérkönyve.* Ára 1 korona; és a *Szomorúak Vigasztalója,* szintén Tárkányitól. Ára 70 fillér. Mindeme kiadványok Egerben, az érseki liceum nyomdájában rendelhetők meg s ha valaki egyszerre legalább 10 füzetet, vagy könyvet rendel, akkor már a jelzett áraknak egynegyed részét elengedik neki. Sok rossz nyomtatvánnyal rontják a magyar népet; azért igyekezzünk, hogy az irodalmi mérges gombákat hasznos lelki táplálékkal ellensúlyozzuk.

EGYESÜLETI ÉLET.

Decemberi választmányi ülés 9-én folyt le az oltáregyesületi palota tanácstermében. Jelen voltak: Kánter Károly igazgató, örgróf Pallavicini Edéné elnök, Maria de Jerusalem, Kiss Aladárné alelnökök, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá báró Orosdy Fülöpne, özv. Heinrich Ferencné, Návay Kálmánné és Fellmayer Vilma választmányi hölgyek.

A jegyzőkönyv fölolvastása és hitelesítése után az igazgató a saját

és az egész választmány nevében kifejezi nagy örömét a fölött, hogy az isteni Gondviselés özv. Majláth Györgynének megengedte érni 80 éves születésnapját. Az agg úrnő iránt nagy hálával adózik az Oltáregyesület, mert hiszen ő adományozta a zárda telkét és egyébként is nagy jótevője. Azért a választmány szíve mélyből gratulál elnökasszonyunk jubiláló édesanyjának s kéri a Mindenhatót, tartsa meg továbbra

is a kegyelmes asszonyt boldog családjá körében.

Az igazgató jelentést tesz a primásváltozásról.

Az Oltáregyesület fájdalommal látja Vaszary Kolos ő eminenciáját távozni, mert szívjóságát gazdagon érezte az Oltáregyesülettel. Évenként 1000 koronát adományozott s folyton figyelemmel kísérte működését. Adja az euch. Jézus, hogy agg napjait a béke és nyugalom áldása édesítse meg. Másrészt azonban hódolattal és szeretettel üdvözlí dr. Csernoch János ő excellenciáját a primási széken s bizalommal reményli, hogy az új hercegprimás kegyes érdeklődésében és jóakarátában helyet talál Oltáregyesületünk is. Az Oltáregyesület fog gondoskodni arról, hogy örömteljes üdvözlését valamiféle módon ő hercegsége elé juttassa.

Az elnökasszony ő excellenciája konstatálja, hogy már 153 kérvény érkezett be. Az iroda beszámolója szerint a tagdíjak is szorgalmasan jönnek. Az Oltáregyesület novemberi bevétele 2000 korona.

A választmány az igazgató előterjesztésére Szilágyi Lajosné és Payer Istvánné úrnöket fölveszi az oltáregyesületi terjesztőnk listájába.

Szóba kerül azután dr. Császik besztercebányai oltáregyesületi igazgató kérvényügye, mire az igazgató a szokásos imával az ülést bezárja.

Az esztergomi oltáregyesület közgyűlése. Az esztergomi oltáregyesület november hó 10-én tartotta rendes évi közgyűlését az esztergomi vizi-

városi felsőbb nőnevelő-intézet nagytermében. A közgyűlésen résztvett Reviczky Gáborné elnöknővel és Marosi Józsefné alelnöknővel a tisztikar és választmány teljes számban és azonfölül számos egyesületi tag és érdeklődő. A közgyűlést dr. *Walter Gyula* v. püspök, egyesületi igazgató nyitotta meg magasröptű beszéddel, melyet lapunk más helyén közlünk.

Az egyesületi igazgató beszéde után dr. *Breyer István* pápai kamarás, egyesületi titkár tartotta beszámolóját az elmúlt egyesületi évről. A magas nivón álló és gondolatokban gazdag beszámoló örvendetes betekintést enged az esztergomi oltáregyesület rendkívül tevékeny életébe.

Főnnállásának 18. évében diadalmasan halad előre a lelkek megszentelődésében és a szegény templomok fölségítésében.

Az oltáregyesületi tagok havonként egy szabadon választott imádási órát tartottak akár a templomban, akár otthon. Ezenfelül a tagok közös szentségimádásra is összejöttek az ú. n. oltáregyesületi vasárnapon, melyen az Oltáriszentség egész napon imádásra volt kitéve. Számosan járultak a szent áldozáshoz.

Résztvettek az úrnapi bazilikai körmeneten és a diszes egyesületi zászlónak elővitele mellett kísérték a Szentséget s emelték így az Úrnapi ünnepének fényét. S bár testületileg nem is jelenhetett meg az egyesület a bécsi eucharisztikus kongresszuson, mégis hogy kifejezést adjon annak az igazságnak, hogy

ahol a kincsed, ott van a szived is (Máté 6, 21), s hogy vallomást tegyen arról, hogy hisz abban a szeretetben, mellyel Isten irántunk érez (János 1, 26) s bizik abban a győzelemben, mellyel a hit fog diadalt aratni (János I. 5, 4) díszes kiállítású s a választmány összes tagjaitól aláírt ünnepi föliratot küldött a kongresszus színe elé, hogy ez uton is nyilvánítsa legteljesebb csatlakozását, legőszintébb üdvözlét.

A szegény templomoknak fölruházását a tagok évi alamizsnáival valósítja meg az egyesület. Ez az évi alamizsna, hogy senki, a legszegényebb se legyen kizárva az oltáregyesület szent munkájából és lelki kegyelmeiből, a tagok tehetőségéhez mért. Sőt, amennyiben a munka is érték, az egyesület iránt tartozó kötelességnek az is eleget tesz, aki dolgozik valamit, pl. horgol, himez, varr az egyesület javára. Az Oltáriszentség iránt gyakorolt ezen irgalmassági cselekedetre szépen alkalmazhatók a szentírás szavai: a nő «lent keressen és munkálkodjék önkezei ügyességével», legyen meggyőződésévé, hogy «jó ez az ő foglalkozása» és jutalmul dicsérik őt cselekedetei». (Péld. 31. 13, 18, 31.)

Az oltáregyesület tagjai készséggel bocsátottak kézimunkájukból az oltárnak szolgálatára. Az egyesületi elnöknő, Reviczky Gáborné úrnő, lakásán csütörtökönként, az Oltáriszentségnek emléknapiján, munkórát rendezett, melyen a résztvevők az oltár fölruházására való közös

munkával a legtisztább szeretetnek tényét gyakorolták. Azzal szemben, ki az érte végzett munkáért szeretetét és kegyelmét adja cserébe.

Hogy pedig az oltár szolgálatára szánt kézimunkának művészetét illetőleg az oltáregyesület tagjai, valamint az érdeklődő nagyközönség is minél behatóbb tájékozódást szerezzen, Velics László S. I. a jeles magyar műtörténetíró szíves volt a kézimunkák művészetéről előadást tartani. A szemléltetéssel kísért előadást a tudós esztétikus október hó 17-én tartotta a helybeli Kath. Kör nagytermében. Az elnökség gondoskodni fog, hogy hasonló művészeti előadások a jövőben is fejlesszék a műérzékét az Isten házához méltó belső templomi fölszerelés iránt.

Midőn még az egyesület pénztári állapotának feltüntetésére szükségesnek látszik annak elmondása, hogy az egyesületnek 831 korona 41 fillér összes bevétellel szemben 710 korona 19 fillér kiadása volt. Az egyesület összes vagyona jelenleg 2292 korona 90 fillér. — Hálás köszönet adassék mindazoknak, kik az egyesület anyagi terheinek elviselését nagylelkű adományaikkal megkönnyíteni kegyesek voltak.

Az egyesületi titkárnak jelentése után különböző egyesületi ügyek kerültek megbeszélésre. Nevezetesen az egyesületi munkanapok, melyek az elnöknő lakásán hetenként csütörtök d. e. tartatnak, képezték különös érdeklődés tárgyát. Elhatározta még a közgyűlés, hogy 1914-ben

az esztergomi oltáregyesület húsz-
éves főnállása alkalmából kiállítást
fog rendezni, melyre az előkészü-
leteket már most megkezdi.

A közgyűlés dr. *Walter Gyula*
v. püspök, egyesületi igazgató záró-
szavaival ért véget.

A közgyűlést 5 órakor a rendes
havi ájtatosság követte, melyen az
ünnepi beszédet dr. *Kiss Károly*
theológiai tanár mondta, a litá-
niát pedig *Schiffer Ferenc* prelátus-
kanonok végezte.

A budapesti Központi Oltáregyesület engesztelő kilencede.

Január 12-étől, vasárnaptól kezdve egész jún. 20-ig, hétfőig, az Örökimádás-
templomban kilenc napi ima-ájtatosság lesz, a szentséges Úr Jézus kiengesztelésére
az elmúlt évben elkövetett bántalmakért.

Mindennap 10 órakor engesztelő szentmise, mely alatt a hívek énekelnek,
utána megkérlelő ima. Délután 5¹/₄ órakor szentbeszéd és ünnepies áldás.

Azok számára, akik a legfőlségsébb Oltáriszentség előtti imádásra befratkoz-
nak, külön térdeplők lesznek fönntartva.

Intézetek is jelentkezhetnek imaórára, melyek alatt fölváltva imádkoznak
és énekelnek.

Az Oltáregyesületnek 1912-ben elhunyt tagjai:

Almádi Mária Tarnaméra, Anka Paulina Budapest, Alexi Kati Budapest,
Barkóczy Sándor Budapest, Bogyai István Zsitvaújfalu, Bors Anna Budapest,
Bunyor Mária Venga, Budánszky Kálmán Salgótarján, Bartoloti Edéné, Binder
Ferencné Sárvár, Bozeberg Róza Arad, Boró Mária Arad, Botos Ignácné Salgótar-
ján, Bajtai Mihályné Budapest, Bátka Zsuzsanna Pétervásár, özv. Czompo Ferencné
Arad, Czesznik Károly Bozovics, Dávid Antal Arad, Dála Mária Budapest, özv.
Edelmüller Gusztávné Arad, Fazekasné Kudó Julianna Kisvárd, Grónai Boriska,
Gárger Kelemen Strém, Gratzer Mária Strém, Gál Borbála Pétervásár, Horváth
Julia Budapest, Huszka Erzsébet Arad, Ham Franciska Versec, Hoszmann Katalin
Bozovics, Stáli Jánosné Budapest, Grgovics Anna Pétervásár, Kék Magdolna
Rakamaz, Kajdácsi Mária Tatárszentgyörgy, Koos Mária Várgede, Kovács
Rozália Tarnaméra, Kenesd Kutyka Ilona Szelepcsény, Kutyka Minor Francza
Malonya, Kostka Pálné, Kubanik Károly Budapest, Kozma Teréz Buda-
pest, Kinczel Emilia Arad, Kis Teréz Arad, Korona György, Király Józsefné Arad,
Kolinkás Kálmánné Salgótarján, Káncsek Teréz Pécska, Kása Péterné Egyházzelle,
Lebar Mária Cserföld, Lebar Klára Cserföld, Lados István Jászapáti, báró Luzinszky
Henrikné Budapest, Lehner Irma Budapest, özv. Mészáros Károlyné Budapest,
Ulachaj Czigány Katalin Zsitvaújfalu, Ulásik János Kisapáti, Milla Sarolta Bozovics,
Neidenbach Cecília Arad, id. Nyáry Béla Arad, Németh Józsefné Tárkány, Német
Róza Németújvár, Pál Mária, Zsibrita Borbála, Helemba Polgár Klára Tarnaméra,
Platon Constancia, Petrovic Zsuzsanna, Obociach, Petrovich András Obiciach,

Péchy Irén Arad, Platon Constantin Budapest, Richter Paula Selmezbánya, Rácz Nagy Istvánné Budapest, Rendek Ilona Tatárszentgyörgy, Rzival Johanna Budapest, Szép Verona Kum, Szalóki János Visonta, Szomolovszky Luiza Budapest, özv. Szelmayer Károlyné Budapest, Staiber Borbála Rakamaz, Tillmayer Erzsébet; Mózi Rozália Felcsut, Spiesz Erzsébet Kufejész, Szvoboda Katalin Rakamaz, Szilágyi Katalin Párka, Surda Borbála Obiciach, özv. Sári Jánosné Arad, Suwada Katolin Arad, Schauer Ádámné Arad, Stanzl Teréz Orbánfalu, Szlama Erzsébet Tatárszentgyörgy, Simon György Budapest, Staszek Nándor Bozovics, Trubaes Apolló Visonta, Torma Rozál Arad, Tolt Mária Budapest, Unger Adorján, Unger József, Unger Jusztina Strém, Urbán Róza Jászapáti, Urbán Lacza Apollónia Szlepcsény, Versenyi Kállay Róza Budapest, Valásik József Zsitvaapáti, Virág Lajosné Arad, Zeizl András Budapest, Ziegler Ferencné Budapest, Zeizer Zsuzsanna Versec, dr. König Henrikné Budapest.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrötés, vörösvágás, tokkal	5 « — «
Bőrötés, aranyvágás, tokkal	6 « — «

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrötés, vörösv., tokkal	5 « 50 «
Bőrötés, aranyv., tokkal	6 « 50 «
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 « 50 «

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrötés, vörösvágás, tokkal	6 « — «
Bőrötés, aranyvágás, tokkal	7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 « — «
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 « — «

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-1k évfolyamai még kaphatók **1 K 40 fill.-jével.**

1906, 1907, 1908, 1909-1k évfolyamai még kaphatók egyenként

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrötés, vörösvágás, tokkal	6 « 50 «
Bőrötés, aranyvágás, tokkal	7 « 50 «

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 « 50 «
Bőrötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 « 50 «
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva, kazettával	11 « — «

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétell

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

Szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.